

Sygn. akt I C 904/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2020 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu 31 lipca 2020 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. M. kwotę 8 020,46 zł (osiem tysięcy dwadzieścia złotych czterdzieści sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

1. 7 712,96 zł (siedem tysięcy siedemset dwanaście złotych dziewięćdziesiąt sześć groszy) od 23 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty;
2. 307,50 zł (trzysta siedem złotych pięćdziesiąt groszy) od 8 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. M. kwotę 3220 zł (trzy tysiące dwieście dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 217,70 zł (dwieście siedemnaście złotych siedemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 904/18

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 22 czerwca 2018 r., powód K. M. domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego Towarzystwa (...) "WARTA" Spółki Akcyjnej z (...) w W. kwoty 8.047,52 zł z odsetkami wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu według norm przepisanych. Na dochodzone pozwem roszczenie składały się kwoty: 7.740,02 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów naprawy pojazdu marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), uszkodzonego wskutek kolizji, do której doszło 22 listopada 2016 r. oraz kwota 307,50 zł tytułem zwrotu wydatku poniesionego przed wszczęciem postępowania sądowego na sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy pojazdu. Odpowiedzialność pozwanego wynikała z tego, że był on ubezpieczycielem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy kolizji.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując wysokość dochodzonego przez K. M. roszczenia oraz wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od powoda kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, zaprzeczył jedynie wysokości obowiązku odszkodowawczego w tym przyjętej stawki robocizny, części i materiałów lakierniczych oraz zakresu uszkodzeń pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

22 listopada 2016 r., na skutek kolizji spowodowanej przez sprawcę prowadzącego pojazd objęty przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. ochroną w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, uszkodzeniu uległ pojazd marki P. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność K. M..

/bezsporne/

Decyzją z 20 grudnia 2016r. ubezpieczyciel przyznał K. M. odszkodowanie w wysokości 5.909,24 zł. z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego w związku z przedmiotową szkodą pojazdu.

/bezsporne; nadto: decyzja o przyznaniu odszkodowania w aktach szkody – k. 61/

K. M. zlecił rzeczoznawcy oszacowanie kosztu naprawy tego pojazdu w związku ze szkodą z dnia 22 listopada 2016 r. Obciążający go z tego tytułu koszt wyniósł 307,50 zł.

/dowody: kalkulacja naprawy – k. 15-21; faktura – k.22/

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) po kolizji z 22 listopada 2016 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych (115 zł/rbg) i lakierniczych (120 zł/rbg) netto, wynosi 13.622,20 zł. Użycie w naprawie części oryginalnych sygnowanych znakiem producenta (O) jest uzasadnione tym, że brak jest wskazań lub informacji, że zakwalifikowane przez ubezpieczyciela części i elementy do naprawy były wcześniej naprawiane. Zastosowanie zaś do jego naprawy w związku z przedmiotową szkodą części alternatywnych sygnowanych znakiem jakości (...), „P lub (...), nie pozwoliłoby na przywrócenie tego pojazdu do stanu sprzed szkody.

/dowód: opinia biegłego M. T. k. 72-81/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zaofiarowanych przez strony dowodów w postaci korespondencji stron, kalkulacji naprawy, faktury, a przede wszystkim opinii biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej.

Przystępując do dalszych rozważań należy wskazać, że stan faktyczny w sprawie był częściowo niesporny. Pozwany nie kwestionował w szczególności faktu wystąpienia kolizji drogowej, jak i samej zasady odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego Towarzystwa (...), na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Spornym zagadnieniem w przedmiotowej sprawie była ocena technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, dotyczących stawek za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych a także zastosowania do naprawy pojazdu części nowych, oryginalnych, sygnowanych logo producenta pojazdu (tzw. części O) czy też tzw. „zamienników” oraz zasadność zasądzenia od ubezpieczyciela na rzecz powoda kosztów poniesionych w toku postępowania likwidacyjnego, w postaci kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji kosztów naprawy.

Sąd za wiarygodne dowody uznał złożone do akt przez obie strony dokumenty prywatne – korespondencję stron. Ich autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana, nie budziła również wątpliwości Sądu. Sąd uznał więc je za wiarygodne dowody na to, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia objęte ich treścią.

Odnośnie złożonej przez powoda prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki motoryzacyjnej M. T.. Opinia została sporządzona przez biegłego posiadającego odpowiednią wiedzę i doświadczenie, odpowiada w pełni na pytania postawione przez Sąd w tezie dowodowej, zaś jej wnioski zostały należycie umotywowane w części opisowej opinii. W szczególności kwestie jakości części zamiennych, jakie winny zostać zastosowane do naprawy pojazdu, zostały przez biegłego wyczerpująco i przekonująco wyjaśnione w uzasadnieniu opinii.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowiona została w art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Odpowiedzialność sprawcy zdarzenia, który był ubezpieczony w pozwanym zakładzie ubezpieczeń nie była kwestionowana.

Na mocy art. 824¹ § 1 k.c., o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody. Dlatego istotne znaczenie dla ustalenia wysokości szkody, ma zatem również odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego ubezpieczyciela w świetle przepisu art. 361 § 2 k.c., statuującego zasadę pełnej kompensacji szkody a także przepisu art. 363 § 1 k.c. stanowiącego, że poszkodowanemu przysługuje uprawnienie do wyboru czy naprawienie szkody nastąpić ma przez przywrócenie do stanu poprzedniego, czy przez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Dlatego bez znaczenia dla wysokości dochodzonego żądania z tytułu naprawienia szkody w pojeździe mechanicznym ma to, czy poszkodowany dokonał naprawy pojazdu oraz zakresu tych napraw, oraz wykorzystania do tego części używanych lub nieoryginalnych. Zgodnie z argumentacją wyrażoną w tezie i uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r. (III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51), którą Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela i przyjmuje za własną – odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Przy czym jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 r., sygn. akt IV CKN 387/01 obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103).

Celem ustalenia kosztów przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu mechaniki motoryzacyjnej.

Biegły w sporządzonej opinii, po dokonaniu zestawienia stwierdził, że celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu wyliczony w oparciu o stawki obowiązujące na rynku lokalnym, wynoszące odpowiednio za prace blacharsko-mechaniczne 115/rbg i lakiernicze 120 zł/rbg, wyniósł łącznie 13.622,20 zł. Biegły wskazał, że naprawa pojazdu wymaga zastosowania części nowych, sygnowanych przez producenta. Dodał, że zastosowanie oryginalnych części w żaden sposób nie wpłynie na wzrost wartości rynkowej samochodu. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii

biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania. Sąd nie znalazł też podstaw aby ją kwestionować, również żadna ze stron nie wniosła do niej zastrzeżeń.

W tym stanie rzeczy ekonomicznie uzasadnione koszty przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego należało ustalić na kwotę 13.622,20 zł, co po odjęciu wypłaconego dotychczas przez pozwanego odszkodowania (5.909,24 zł) daje kwotę 7.712,96 zł. W konsekwencji Sąd tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 22 listopada 2016 r. przyznał kwotę 7.712,96 zł.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd uznał, iż zasadne było również żądanie zwrotu kosztu podniesionego na etapie postępowania likwidacyjnego w wysokości 307,50 zł z tytułu wykonania czynności związanych z dochodzeniem roszczeń, za sporządzenie prywatnej opinii. Poniesiony wydatek został wykazany załączoną do akt sprawy przez powoda faktura VAT. Podjęte czynności w toku postępowania likwidacyjnego przez powoda były zasadne, albowiem przy ustalaniu wysokości odszkodowania wymagane są wiadomości specjalne, nadto towarzystwa ubezpieczeń posługują się specjalistycznym oprogramowaniem dotyczącym sporządzania kalkulacji kosztów naprawy pojazdu np. (...), jak to miało miejsce w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu, skorzystanie przez powoda z pomocy rzeczoznawcy zajmującego się rozliczaniem takich kosztów pomogło precyzyjnie określić wartość przedmiotu sporu i wystąpić z pozwem o zwrot należnego, dalszego odszkodowania. Poniesienie wskazanych kosztów pozostaje w związku ze zdarzeniem powodującym szkodę. Zlecenie takiej kalkulacji było niezbędne celem wstępnego ustalenia wysokości dochodzonych roszczeń, pozwalającego podjąć decyzję o zasadności wniesienia powództwa, biorąc pod uwagę, iż powód nie ma wiadomości specjalnych w tym zakresie. Tym bardziej, że przepis art 187 § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na powoda obowiązek dokładnego określenia żądania już w pozwie. Tymczasem dowód z opinii biegłego ma inną funkcję – dopiero w przypadku kwestionowania kalkulacji przez stronę przeciwną służy potwierdzeniu (bądź zaprzeczeniu) prawidłowości wykonanych w niej wyliczeń. Należy też podkreślić, że jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11, uzasadnione i konieczne koszty pomocy świadczonej przez osobę mającą niezbędne kwalifikacje zawodowe, poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym prowadzonym przez ubezpieczyciela, mogą w okolicznościach konkretnej sprawy stanowić szkodę majątkową podlegającą naprawieniu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)) Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.).

W związku z tym Sąd orzekł jak w pkt. I i II wyroku zasądzając na podstawie art. 805 k.c. zasądzając na rzecz powoda kwotę 8 020,46 zł, w tym 307,50 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu likwidacyjnym, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest przez przepis 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...)(Dz. U. 2003 nr 124, poz. 1152), według którego, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2).

W przedmiotowej sprawie szkoda z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu – co było bezsporne – została zgłoszona w dniu 22 listopada 2016 r., w związku z tym ubezpieczyciel winien zlikwidować szkodę i wypłacić należne odszkodowanie w terminie 30 dni, albowiem nie zachodziły w przedmiotowej sprawie okoliczności uniemożliwiające ustalenie w tym terminie odpowiedzialności ubezpieczyciela za szkodę. Zasadnym było zatem żądanie zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 7 712,96 zł od dnia 23 grudnia 2016r.

Sąd również uznał za zasadne żądanie zasądzenia odsetek od kwoty 307,50 zł od dnia 8 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty tj. od dnia wezwania do zapłaty.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt. III wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 100 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, uznając, iż powód uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania, uznał pozwanego za stronę przegrywającą spór w całości, a w konsekwencji zobowiązaną do zwrotu powodowi, na które złożyły się koszty: opłaty od pozwu w wysokości 403 zł, zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1 000 zł, zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł, ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia pozwu tj. w dniu 22 czerwca 2018 r., powiększone o opłatę od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W toku procesu postanowieniem z dnia 18 listopada 2019 r. przyznano biegłemu sądowemu M. T. wynagrodzenie w kwocie 1.217,70 zł.

Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku nieuiszczone koszty sądowe, tj. koszty opinii biegłego niepokryte z uiszczonej przez powoda z zaliczki, w wysokości 217,70 zł.

Sygn. akt I C 904/18

ZARZĄDZENIE

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)